

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: po staż. Iza Józwiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda ----

po rozpoznaniu dnia 12.10.17r., 7.12.17r.

sprawy :

R. P., s. Z. i J. ur. (...) w P., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 maja 2016r. w S. przy os. (...) w trakcie pobytu w salonie gier naraził R. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że podszedł do niego i go odepchnął rękoma, w wyniku czego pokrzywdzony przewrócił się i uderzył głową w chodnik co spowodowało powstanie obrażeń ciała w postaci złamania łuski kości potylicznej, łuski piramidy kości skroniowej prawej, stłuczenia, które doprowadziły do naruszenia czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 kk i art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. Oskarżonego R. P. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej przestępstwa z art. 157 § 1 kk i art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka na rzecz pokrzywdzonego R. S. (1) nawiązkę w kwocie 800 (osiemset) złotych.

III. Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.16r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokata (Dz. U. 2016.1714 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) zł oraz podatek VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

IV. Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego z kosztów postępowania i opłaty.

SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 3 maja 2016r. w godzinach popołudniowych w S. na os. (...) w salonie gier doszło do pobicia R. S. (1). Pracował on w salonie jako ochrona, miał pilnować, żeby nie zniszczono automatów i dbać o porządek. Pokrzywdzony przebywał w salonie razem z R. K. (1). Około godz. 14 R. S. (1) siedział na fotelu, wszedł R. P. i kopnął go w nogi. Pokrzywdzony powiedział, że jak chce usiąść to ma powiedzieć. Oskarżony awanturował się, po jakimś czasie S. Z. (1) wyprosił oskarżonego. Następnie, około godziny 20 oskarżony wrócił i znów zaczął się awanturować. Pokrzywdzony

powiedział, że oskarżony ma opuścić salon, ale oskarżony nie chciał wyjść. Pokrzywdzony zadzwonił po ochronę J., żeby przyjechała. W pewnej chwili pokrzywdzony wyszedł z salonu aby wyrzucić coś do kosza, oskarżony podszedł do R. S. (1) mówiąc do niego „ty kapusiu, donosicielu” i popchnął pokrzywdzonego. R. S. (1) przewrócił się i walnął głową o chodnik. Stracił przytomność, z ucha leciała mu krew. R. K. (1) powiedział wtedy do oskarżonego „zabiłeś człowieka”. Oskarżony podbiegł do pokrzywdzonego i próbował go ocucić. R. K. pobiegł do pana O. i poprosił o telefon na policję. Pokrzywdzony został zabrany do szpitala.

R. S. (1) doznał złamania łuski kości potylicznej, łuski i piramidy kości skroniowej prawej, stłuczenia mózgu. Obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas dłuższy niż 7 dni (k. 47-50).

Oskarżony R. P. ma 36 lat, wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem pojazdów samochodowych, jest kawalerem, pracuje jako magazynier, zarabia ok. 2000 zł brutto, był wcześniej karany (k. 147-149), w tym ostatnio wyrokiem z dnia 18.01.2016r. w sprawie VI K 1262/14 za przestępstwo z art. 157 § 2 kk na karę 8 m-cy pozbawienia wolności, nawiązkę.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie :

- częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 167-167v, 193, 96-97),

- zeznań świadków: R. S. (1) (k. 168-168v, 3-4, 25-26 i 38), W. O. (1) (k. 169, 11), R. K. (1) (k. 169-169v, 13), M. G. (k. 192v, 15-16) i S. Z. (1) (k. 32-33 w zw. z k. 193),

- dokumentów w postaci: notatki (k.1, 2), pisma (k. 23), dokumentacji medycznej (k. 27, 40-46), zdjęcia (k. 36, 39), opinii sądowno-lekarskiej (k. 47-50), karty karnej (k. 52-54, 90, 110-112, 147-149, 180-182) i pisma (K. 183).

Oskarżony R. P. przyznał się częściowo do zarzucanego mu przestępstwa i w postępowaniu przed Sądem wyjaśnił, że on się bronił, grał na automatach, wygrał jakąś kwotę, a R. chciał wyłudzić od niego pieniądze na wódkę, zaczął go szarpać i uderzył oskarżonego w klatkę piersiową, wtedy oskarżony go odepchnął, R. przewrócił się, pomógł mu wstać, leciała mu krew, oskarżony się oddalił, bo miał pilny telefon, pokrzywdzony był mocno upojony alkoholem.

Sąd dał częściowo wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Sąd nie dał wiary temu, że oskarżony bronił się, że pokrzywdzony chciał od niego pieniądze na wódkę, że pokrzywdzony uderzył oskarżonego w klatkę piersiową, że pokrzywdzony był upojony alkoholem, gdyż pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami świadka R. S., R. K., S. Z., W. O. oraz z pozostałym materiałem dowodowym. Z zeznań świadków wynika w sposób jednoznaczny, że oskarżony nagle zaatakował pokrzywdzonego podszedł mówiąc coś do niego i popchnął go, na skutek czego pokrzywdzony przewrócił się. Pokrzywdzony był w miejscu pracy i żadne prowokacyjne zachowanie ze strony pokrzywdzonego nie miało miejsca, to wręcz oskarżony zachowywał się agresywnie i awanturował się, przez co został wcześniej wyproszony z salonu. W pozostałym zakresie, m. in. dot. sytuacji majątkowej i rodzinnej Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie znalazła potwierdzenia w wiarygodnym materiale dowodowym.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadka R. S. (1) – pokrzywdzonego, gdyż były one spójne, logiczne, szczerze oraz konsekwentne. Świadek przedstawił w sposób przekonujący przebieg zdarzenia, co pozostawało w zgodzie z zeznaniami świadka R. K., W. O. oraz z dokumentami w postaci dokumentacji medycznej. Sam fakt braku pewności co do godziny zdarzenia nie może dyskwalifikować zeznań świadka, a wręcz przekonuje o jego spontanicznych zeznaniach, a nie próbie dopasowania zeznań do zdarzenia. Z notatki policji wynika, że patrol udał się na miejsce ok. 20:20, a więc wersja podawana przez świadka podczas przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym jest bardziej wiarygodna, jako relacjonowana w czasie bliższym zdarzeniu. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować zeznania pokrzywdzonego.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadka R. K. (1) – znajomego pokrzywdzonego, gdyż były one szczerze, spójne oraz konsekwentne, jak i pozostawały w zgodzie z zeznaniami świadka R. S. i W. O.. Świadek przedstawił zapamiętany przebieg zdarzenia, w szczególności to, że oskarżony popchnął pokrzywdzonego, na skutek czego ten się przewrócił, co pozostawało w zgodzie z w/w zeznaniami świadków oraz z dokumentami, m. in. w postaci dokumentacji medycznej.

Świadek był osobą obcą dla oskarżonego nie miałby uzasadnionego powodu, by podawać nieprawdę i obciążać oskarżonego. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować zeznania świadka.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków W. O. i S. Z.. Świadek O. dowiedział się o zdarzeniu z informacji od pana (...) i opisał sytuację jaką zastał po przybyciu na miejsce. Natomiast, zeznania świadka Z. pozostawały w zgodzie z zeznaniami pokrzywdzonego oraz R. K. – odnośnie zachowania oskarżonego w salonie gier, również w czasie poprzedzającym zdarzenie jak i podczas samego zdarzenia. W ocenie Sądu, świadkowie szczerze przedstawili zapamiętany przebieg zdarzenia, który pozostaje w zgodzie z zeznaniami pokrzywdzonego oraz pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. G. – lekarza, który udzielał pomocy pokrzywdzonemu. Sąd nie znalazł żadnych podstaw by kwestionować zeznania świadka.

Sąd dał wiarę dokumentom opisanym wyżej, w tym opinii sądowo- medycznej, gdyż nie budziły wątpliwości, zostały sporządzone przez fachowe osoby, nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw by to uczynić z urzędu.

Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu, oskarżony zachowaniem swym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 kk i art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Oskarżony w dniu 3 maja 2016r. w S. przy os. (...) w trakcie pobytu w salonie gier naraził R. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że podszedł do niego i go odepchnął rękoma, w wyniku czego pokrzywdzony przewrócił się i uderzył głową w chodnik co spowodowało powstanie obrażeń ciała w postaci złamania łuski kości potylicznej, łuski piramidy kości skroniowej prawej, stłuczenia, które doprowadziły do naruszenia czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni tj popełnił przestępstwo z art. 157 § 1 kk i art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

W ocenie Sądu, wynika to w sposób jednoznaczny z zeznań świadków R. S. (1), R. K. (1), W. O. oraz opinii medyka sądowego. Oskarżony w zasadzie uzasadnionej przyczyny, podbiegł do pokrzywdzonego i popchnął rękoma, powodując, że pokrzywdzony przewrócił się i uderzył o chodnik tracąc przytomność. Obrażenia, których doznał pokrzywdzony spowodowały u niego naruszenia czynności narządów ciała na czas dłuższy niż 7 dni. W ocenie Sądu, oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, podjął agresywne działania zmierzające do fizycznego zaatakowania pokrzywdzonego, osoby starszej w wieku 75 lat, zdając sobie sprawę, że stanowi to narażenie pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. W ocenie Sądu, kwalifikacja prawna przyjęta przez Prokuratora okazała się prawidłowa.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnione, Sąd przystąpił do wymierzenia oskarżonemu R. P. kary, adekwatnej do stopnia jego zawinienia, społecznej szkodliwości czynu, a także uwzględniających cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz warunki i właściwości osobiste sprawcy. Ponadto należy podkreślić wagę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzana kara winna przede wszystkim uwzględniać motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw. Ponadto Sąd, wymierzając karę – zgodnie z dyspozycją art. 53 § 2 k.k. – uwzględnił także właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstw i zachowanie się po popełnieniu.

Za przestępstwo określone w art. 157 § 1 k.k. i art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 4 m-cy pozbawienia wolności.

Sąd przy wymiarze orzeczonej kary wobec oskarżonego, jako okoliczności obciążające przyjął wysoki stopień szkodliwości przejawiający się w zaatakowaniu najcenniejszego dobra chronionego przez prawo jakim jest zdrowie

ludzkie, działanie z błahego powodu. Do okoliczności obciążających zalicza się również uprzednia karalność oskarżonego, w tym za przestępstwo z art. 158 kk, art. 190 kk i art. 224 § 2 kk i in. Sąd nie dopatrzył się okoliczności łagodzącej.

Sąd nie zastosował instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z uwagi na to, że wymierzona kara przekracza wymiar jednego roku, a tylko wtedy jest możliwe zastosowanie tego dobrodziejstwa. Natomiast, według nowych przepisów zastosowanie tej instytucji nie było możliwe z uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego.

Zdaniem Sądu, tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego, uwzględnia też pozostałe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonego R. S. (1) poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 800 zł, traktując ten środek karny o charakterze przede wszystkim kompensacyjnym jako wzmocnienie reakcji prawnokarnej na popełnione przestępstwo uznając, iż zrekompensuje to w pewnym stopniu negatywne skutki popełnienia przez oskarżonego przestępstwa.

W pkt III Sąd zasądził na rzecz obrońcy z urzędu zwrot kosztów według norm Rozporządzenia z dnia 3.10.16r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania i opłaty, uznając, że oskarżony z uwagi na brak majątku i dochodu.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak